

[C. J. F. Sven.]

højtærede Minister finder aldeles fortrinligt, og som den ærede Ordfører (V. Buhl) staar op og holder en Lovtale over. Men naar man saa fra anden Side indvender, at Lovforslaget maaske ikke er saa godt, som man kunde ønske det, saa siger den højtærede Minister, at det er Frederiksbergs Skyld. Enten er Lovforslaget godt, og saa synes jeg, den højtærede Minister maatte være den frederiksbergske fanatiske Konservatisme taknemmelig, eller ogsaa erkender han selv, at Lovforslaget ikke er saa godt, som det burde være, og jeg tror i Virkeligheden, at det sidste er Tilfældet. Disse lange Taler, der nu skal holdes her, og Talen om, at det jo kun drejer sig om en Prøvetid, røber, at man virkelig er bange for, hvilke Konsekvenser Lovforslaget kan medføre. Man er ikke helt klar over Rækkevidden af det. Da Lovforslaget kom herover i Landstinget, skete der ogsaa det — det er jo snart ikke noget ukendt Fænomen —, at Landstinget maatte til at læse Korrektur paa, hvad det andet høje Ting havde vedtaget. Man skulde tro, at naar et Lovforslag, der er forberedt gennem en sagkyndig Kommission, gennemtygget i Ministeriet og gennemdrøftet i det andet høje Ting, kom her over, saa var det perfekt. Men deri tager man fuldkommen fejl, vi maatte sandelig ogsaa her sidde og rette paa det baade her og der.

Efter mit Skøn er der altsaa hos Regeringspartierne en vis Ængstelse for dette Lovforslag, hvilket jeg saa udmærket godt forstaar; og man søger at henvise til, at naar det ikke er blevet saa godt, som det kunde være, er det vor Skyld. Nej, aldeles ikke. Det er ikke vor Skyld. Men man har ikke fra Regeringspartierne Side villet flytte sig en Tomme. Jeg nævnte et enkelt Eksempel — der er adskillige andre, man kunde henvise til, men det Tilfælde, jeg henviste til, var symptomatisk for hele den Behandlingsmaade, vi har været ude for. Det drejede sig om det lille bitte Spørgsmaal, at retfærdigvis bør man gaa ikke efter det faktiske Befolkningstal, men efter de faste Beboere, naar man skal regne Tilsvaret fra den ene Kommune til den anden ud. En saadan Fremgangsmaade vilde koste Københavns Kommune 70 000 Kr., men end ikke et saadant Beløb vilde man ofre paa Retfærdighedens Alter — denne Retfærdighed; som i øvrigt vælter ud af Mund og Knapthuller og alle Steder, naar de Herrer taler heroppefra. Naar det kommer an paa 70 000 Kr., giver de ikke noget som helst for Retfærdigheden. Jeg kan

nævne andre Ting. Der var den gradvise Overgang ved Indførelsen af Ratebeskatningen i Gentofte. Man havde givet en Formulering, som efter vort Skøn ganske utvivlsomt sagde, at det skulde være en ligelig Nedsættelse, der fandt Sted, men det skulde jo saa laves om, skønt det i og for sig kunde være det samme, men nu havde man engang bidt sig fast i det, og end ikke paa dette Punkt vilde man imødekomme Gentoftes Konservatisme.

Endelig blev det nævnt som en særlig Indrømmelse, at man havde opgivet en Udligning af de sociale Udgifter Kommunerne imellem. Ja, det er der virkelig ingen, der takker for, for det kunde dog snart blive lidt for morsomt, at samtidig med, at man havde en almindelig, hele Landet omfattende Udligning af de sociale Udgifter, skulde der ogsaa være en ekstra Udligning af de sociale Udgifter for de tre Hovedstadskommuner. Det vilde der ikke være megen Mening i.

Saa endnu kun en enkelt Bemærkning, nemlig denne, at den Retfærdighed, som man har paaberaabt sig saa meget i Dag, den strækker sig ikke uden for Københavns, Frederiksberg og Gentofte Kommuner Grænse. Saa snart der har været Tale om nogle af de ikke-velhavende Kommuner, som ligger lige saa tæt op ad København, saa snart der har været Tale om Hvidovre, Rødovre, Taarnby, Gladsaxe, Herlev, alle dem, der ikke kunde tjenes paa fra Københavns Side, ja, hvor har Retfærdigheden da været henne? Der har været et Skrig fra disse Kommuner. (V. Buhl: Det kommer) . . . Ja, lad os nu se, hvad der kommer. Foreløbig er det givet, at trods Kravet om, at ogsaa disse Kommuner skulde med ind i det fælles Hovedstadssamfund, som det kaldes, har det ikke været muligt at faa det gennemført, man har i disse Kommuner holdt i hvert Tilfælde socialdemokratiske Lyster nede. I en enkelt Kommune har der siddet en radikal Mand og hævdet til det sidste, at han vilde ind under København, og det er maaske det, der forklarer den spagfærdige Udtalelse, der i Dag kom fra den højtærede Indenrigsminister om, at man jo nu var nødsaget til fra Indenrigsministeriets Side at tage Spørgsmaalet om de øvrige omliggende Kommuner Forhold op til Behandling. København har ikke ønsket det og ønsker det heller ikke nu, men nu kan man jo se, hvem der bliver den stærkeste, den højtærede Indenrigsminister eller Københavns Kommunalbestyrelse.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard):

Der er en Ting, som jeg har et levende Indtryk af med mit Kendskab til Omegnskom-